

Fire love, ti principper og én chance

Dennis Speed

Den 14. april 2025 – Søndag formiddags panel på Schiller Instituttets konference den 24.-25. maj, »En smuk vision for menneskeheden i tider med stor turbulens!«, vil fokusere på »Lyndon LaRouche, amerikansk patriot og verdensborger«. Den fortsatte vellykkede undertrykkelse af LaRouches ideer, økonomien og statsmanden – som ved ni lejligheder med succes forudsagde udviklingen af den fysiske sammenbrudskrise i det transatlantiske post-Bretton Woods-system – må ophøre.

Dette er ikke blot en moralsk nødvendighed, selv om der er et spørgsmål om simpel retfærdighed involveret, både for LaRouche og for dem, der er blevet forfulgt og fængslet sammen med ham. Hans løsningspolitik, såsom LaRouches Oase-plan for Sydvestasien, stammer fra hans avancerede forståelse og forbedring af den disciplin, der er kendt som det amerikanske system for fysisk økonomi. At studere, anvende og anfægte, endog bestride, LaRouches forslag, herunder hans unikke »udviklingskorridor«-revolution inden for fysisk økonomi, er nøglen til, at især USA kan erkende, at det problem, de oplever med Kina og Rusland, ikke er »kommunisme« eller »socialisme«.

Problemet er, at USA selv ikke længere forstår, accepterer eller støtter det amerikanske system for fysisk økonomi. Det er den lære, man kan drage af den tragikomedie, der udspiller sig i øjeblikket, og som kaldes »told- og handelsproblemet«. Selv om det på ingen måde er årsag til det nuværende finansielle kaos, medvirker det til det, netop fordi det nuværende gældssystem, i sin nuværende form, ikke kan reddes. Der er ingen tænkelig finansiell løsning, der kan løse dette problem. Systemet må føres gennem en regulær konkursbehandling

, mens billioner af dollars i kreditter skal stilles til rådighed globalt til fysisk produktion, hvoraf en stor del ganske vist er koncentreret i USA, men som involverer samtlige nationer. Det forhold vil blive behandlet i panel tre på Schiller Instituttets konference, »LaRouche-programmet til at skabe 3 milliarder nye produktive jobs i løbet af en generation«, lørdag den 24. maj.

Der er også nogle gode nyheder. Det ser ud til, at selv om man ikke har set nogen i USA, især blandt økonomer, som endnu har samlet mod til at diskutere LaRouches økonomiske forslag ved navn, så er den offentlige genindførelse af Alexander Hamiltons antikoloniale amerikanske systemøkonomi i de politiske overvejelser i det mindste begyndt i dele af de sociale medier. I løbet af en udveksling fredag den 14. april mellem analytikerne Alexander Mercouris, Glenn Diesen og Alastair Crooke forsøgte kommentatorerne at forstå de nuværende motiver hos den tidligere »elite« i den transatlantiske verden. De havde diskuteret toldkonflikten, udsigterne til krig mod Iran og Kina, masseødelæggelsen af Gaza og tilmed den mulige fornyelse af krigen mod Rusland.

Crooke spurgte Diesen, som Crooke beskrev som »en økonom«, om hans tanker. »Det er værd at bemærke, at disse økonomiske ideer, som russerne spiller med nu, meget af det havde en stærk tilknytning til USA,« sagde Diesen. »For hvis man går tilbage til Alexander Hamiltons tid, var deres største bekymring den britiske økonomiske dominans, at dette var en form for frihandelsimperialisme, som ville forhindre udviklingen af deres samfund og mange andre problemer. Så hele grundlaget for, at Alexander Hamilton og Henry Clay udviklede dette amerikanske system, hvor de ville have større industriel autonomi, deres eget finansielle system, det vil sige med deres egen nationalbank, kontrol over deres egne transportkorridorer, meget af dette spredte sig over hele verden, selv Japan. Friedrich List kopierede, som du nævnte, effektivt det amerikanske system. Han ville bringe det til

Tyskland med jernbaner, (en) nationalbank, ... derefter havde man Sergei Witte fra Rusland, finansministeren, som oversatte Lists ideer til pjecer og delte dem ud i Rusland.

»Og det var af afgørende betydning for Rusland. De kiggede altid på Sergei Witte, også da de vendte sig mod Asien, hvor de samme ideer blev anvendt. Transportkorridorerne, den industrielle autonomi, den finansielle autonomi. Så meget af dette gik tilbage til Alexander Hamiltons befrielse af Amerika fra briterne. Men efter de sovjetiske erfaringer flirtede de igen med liberalismen under Jeltsin, men nu er de virkelig tilbage til List. Så hvis man vil forstå den retning, som både russerne og kineserne går i, så har den en meget stærk amerikansk oprindelse.«

Diesen har ret. Hvilken amerikansk økonom vil deltage i denne diskussion med ham? Vil nogen turde nævne navnet Lyndon LaRouche? Hvem i nærheden af Det Hvide Hus er parat til at handle for at genskabe »det amerikanske system, hele det amerikanske system og intet andet end det amerikanske system«, i modsætning til det gældsplagede kasino plus våbenforretning, som er den amerikanske økonomi i dag?

Der var engang, hvor Amerika, med alle sine fejl og mangler, var synonymt med produktivitet og produktionsorientering. At vende tilbage til det kræver et kulturelt skift, ikke en monetær eller finanspolitisk fidus. USA kan ikke gøre det nu uden at være en del af et internationalt samarbejde, der koncentrerer sig om, hvordan man skaber en retfærdig sikkerheds- og udviklingsarkitektur mellem USA og Rusland, USA og Kina, og mellem disse tre nationer og Indien, og så andre. Aftaler om told, handel, kredit til fysisk produktion og ikke spekulation, minedrift, produktion, landbrug, avancerede energisystemer med høj tæthed og rumfart samt sundheds- og uddannelsesinfrastruktur bør vedtages på verdensplan nu. De fire love, hvormed dette kan opnås, blev skitseret af Lyndon LaRouche for et årti siden. De vil blive diskuteret på Schiller-konferencen og er indlejret i Helga Zepp-LaRouches

»Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur« .